

תת"ע (באר שבע) 3613-07-22 - מדינת ישראל נ' אמיר אבו עמאר

תת"ע (באר-שבע) 3613-07-22 - מדינת ישראל נ' אמיר אבו עמארשולם באר-שבע

תת"ע (באר-שבע) 3613-07-22

מדינת ישראל

נגד

אמיר אבו עמאר

ע"י ב"כ עו"ד רבקה ג'אן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בבאר-שבע

[07.09.2025]

בפני אלון אופיר שופט בכיר

גזר - דין

רקע כללי -

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות הכוללות נהיגה במהירות של 171 קמ"ש מקום בו המהירות המכסימאלית המותרת היא 100 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) בתקנות התעבורה, וכן עבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים, עת לא עצר במקום בו סימן לו השוטר לעצור, ובמהלך ניהול התיק הוכחה המדינה כי הנאשם נמלט ממקום המדידה ונעצר בהמשך הדרך לאחר שחצה מחסום דוקרנים שנפרס על הכביש כדי לעצור אותו. לאחר שהורשע הנאשם, ומאחר וביום ביצוע העבירה גילו היה נמוך מעט מגיל 18 (קטין בהתאם לחוק), נשלח הנאשם לקבלת תסקיר של שירות המבחן למבוגרים וזאת לבקשת התביעה שכן בהתאם לכיתוב בכתב האישום שהוגש ובהתאם להצהרתה בפתח הטיעונים לעונש, עמדה המדינה לעתור לעונש של מאסר בפרשה זו. תסקיר של שירות המבחן הוגש ביחס לנאשם, וביום 25.5.25 טענה המדינה לעונש בעוד ההגנה ביקשה להגיש טיעוניה לעונש בכתב עם אופציה להגשת השלמה קצרה לטיעונים שתכלול התייחסות לפסיקה לה הפנתה המדינה בטיעוניה, ודברים שביקש הנאשם עצמו להגיש בכתב כחלק מטיעוניה ההגנה לעונש. השלמה זו לטיעוניה ההגנה הוגשה לתיק בית המשפט ביום 6.6.25. טיעוניה המדינה לעונש בתמצית -

לשיטת המדינה, יש לראות בחומרה רבה את שילוב העבירות שביצע הנאשם עת נהג במהירות גבוהה מאד ברכב, לא עצר במקום בהתאם לדרישת שוטר ממנו, המשיך בנסיעה מהירה ולא עצר שוב במחסום שהוקם כדי לעכבו, עד שדוקרנים שנפרסו על הכביש עליהם עבר במהירות אילצו אותו לעצור לאחר שגלגלי רכבו התפוצצו. התנהגות הנאשם מהווה פגיעה במידה גבוהה ומשמעותית בערך המוגן של שלום הציבור וזכותו לנוע בדרכים בביטחון, תוך יצירת סיכון משמעותי לחיי אדם. לטענת המדינה, יש לקחת בחשבון את מידת הפגיעה הרבה בערך המוגן לצורך קביעת מתחם העונש הראוי לפרשה זו.

מדיניות הענישה לשיטת המדינה כוללת גם רכיב של מאסר כאשר המדובר בשילוב התנהגות הכוללת מהירות גבוהה ובריחה מהמקום לאחר אי ציות להוראת שוטר במדים שהורה לעצור.

מאחר והנאשם לא לקח כל אחריות על מעשיו, תסקיר שירות המבחן שלילי וכולל הפנייה לגורמי סיכון להישנות עבירות, ומאחר ושירות המבחן עצמו המליץ על ענישה מוחשית ומרתיעה, עתרה המדינה לענישה מחמירה הכוללת מאסר, פסילה ממושכת, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס. טיעוני ההגנה לעונש בתמצית -

בפתח טיעוניה (שהוגשו בכתב) הלינה ב"כ הנאשם על עמדתה העונשית של המדינה הכוללת רכיב של מאסר. לטענת ב"כ הנאשם, מנועה המדינה לעתור לענישה הכוללת רכיב של מאסר שכן בתחילת משפטו של הנאשם לא הודיעה המדינה על כוונה שלה לעתור לרכיב ענישה זה ככל והנאשם יורשע.

ב"כ הנאשם הגדירה את עתירת המדינה לעונש מאסר כ"גניבת דעת" שכן לו ידע הנאשם מראש על כוונת המדינה לעתור לעונש מאסר "הדבר היה משפיע באופן וודאי על האופן בו הנאשם היה מכלכל צעדיו בהליך המתנהל נגדו". עוד טענה ב"כ הנאשם כי "מדובר בחוסר תום לב מובהק מצד המאשימה, בפגיעת מראית פני הצדק ולכן יש לדחות עמדת המדינה ביחס לרכיב המאסר". (כך מצוטט מתוך טיעוני ההגנה בכתב).

לחיזוק עמדתה, הפנתה ההגנה לשני פסקי דין (הראשון ללא מראה מקום מלא - "ת 1150/09 (מחוזי באר-שבע)" ואילו השני: עפ"ת 60902-07-20 (מחוזי באר שבע) אבו עמר נגד מדינת ישראל.

עוד הפנתה ההגנה להוראות החוק בסעיף 15 א בחוק סדר הדין הפלילי תוך שטענה כי המדינה לא פעלה כמצוות החוק בפרשה זו.

גם את הנחיות פרקליט המדינה הפרה התביעה לכאורה עת ביצעה "מחטף" בטיעוניה לעונש.

בנסיבות אלה, התבקש בית המשפט לדחות את עתירת המדינה לעונש של מאסר כנגד הנאשם.

ביחס לרכיב הפסילה בפועל, הדגישה ההגנה כי הנאשם אדם צעיר כבן 20 שהיה קטין מתחת לגיל 18 עת בוצעו העבירות על ידו.

ב"כ הנאשם הדגישה את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם כפי שהן באות לידי ביטוי בתסקיר שהוגש, וביקשה לתת להן משקל לטובת הנאשם.

עוד הודגש היעדר עבר פלילי מצד הנאשם, ומבחינה תעבורתית התייחס שירות המבחן לעבירה אחת בעברו של נהיגה ללא מלווה, (עבר שלא הוגש כראייה לעונש על ידי התביעה אך אושר בטיעוני ההגנה לעונש כעבירה שבוצעה בעבר על ידי הנאשם).

הנאשם הפך לאחרונה לאב, מפרנס יחיד מעבודה גם של אחיו, ורישיון הנהיגה נחוץ לו מאד לצורך עבודתו ולצורך הסעת אחיו הקטנים לבקר את אימם המתגוררת בנפרד בצפון הארץ.

מאחר וביום ביצוע העבירה היה הנאשם בן 17.7, התבקש בית המשפט להתייחס אליו כאל קטין נעדר עבר, מה שמצדיק ענישה מקלה צופת פני עתיד, פסילת רישיון קצרה עם סיווג למכונה ניידת והתחייבות כספית. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה רלוונטית התומכת בתקופות פסילה שנעות בין 6 חודשי פסילה (כאשר המהירות הייתה 146 קמ"ש במקום 90 עם רכב ציבורי) ועד 16 חודשי פסילה (למהירות של 157 קמ"ש במקום 90 קמ"ש). בהשלמת טיעוניה לעונש ביקשה ב"כ הנאשם לאבחן את הפסיקה לה התייחסה התובעת בטיעוניה תוך שהדגישה כי פסיקה זו אינה מתאימה כלל למקרה דנן שכן שם המדובר היה בבלתי מורשים לנהיגה או לחליפין נאשמים עם עבר כבד, מה שאינו מתאים כלל לסיטואציה הנדונה בפני - קטין נורמטיבי ללא כל עבר, מורשה לנהיגה שטעה טעות יחידה בפרשה זו, ומנהל ברקע חיים נורמטיביים לחלוטין. הנאשם עצמו כתב מכתב לבית המשפט ובו הסביר את נסיבות חייו לאחר שהפך לאב, עת מפרנס הוא את משפחתו ואחיו מנהיגת משאית כפרנסה יחידה שלו.

דין וגזירת הדין -

בפתח הדיון ביחס למתחם העונש הראוי, אתייחס לטענה המרכזית שהעלתה ב"כ הנאשם בטיעוניה ולפיה מנועה המדינה מלעתור לעונש מאסר בפרשה זו, שכן לא עמדה בהוראות החוק שבסעיף 15 א בחוק סדר הדין הפלילי, ולא הודיעה בתחילתו של ההליך כי בכוונתה לעתור למאסר בפועל בפרשה זו: סעיף 15א(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, קובע כי תובע הסבור שקיימת אפשרות שיבקש מבית המשפט להטיל על נאשם עונש מאסר בפועל אם יורשע, יודיע על כך לבית המשפט במועד הגשת כתב האישום או במועד אחר לפני תחילת המשפט. זוהי "דרך המלך" שנקבעה בחוק.

על אף האמור, אם התובע לא מסר הודעה לפני תחילת המשפט, וסבר לאחר תחילת המשפט כי נתגלו נסיבות חדשות או טעמים אחרים המצדיקים לבקש מאסר בפועל, עליו להודיע על כך לבית המשפט ולנאשם בהזדמנות הראשונה.

עם זאת, הפסיקה מדגישה כי אין לעשות את החריג לכלל, והמדינה צריכה כשגרה להודיע על כוונה לעתור למאסר בפועל בהקדם האפשרי (ראה רע"פ 8058/12 חוסין אבו לבן נ' מד"י). הפסיקה, ובמיוחד בית המשפט העליון, קבעה כי תכליתו העיקרית של סעיף 15א היא להבטיח את זכותו של נאשם לייצוג משפטי הולם, במיוחד לנוכח האיסור הקבוע בסעיף 15ב לחוק סדר הדין הפלילי, שלפיו לא יוטל עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג. לכן, סעיף 15א(ג) קובע כי אם נמסרה הודעה על כוונה לעתור למאסר, ימונה סניגור לנאשם שאינו מיוצג.

כאשר הנאשם מיוצג על ידי סניגור לאורך כל ההליך, אי-מתן הודעה מוקדמת על כוונה לעתור למאסר בפועל אינה פוגעת בהכרח בזכותו של הנאשם להליך הוגן ואינה מקימה השתק לתביעה מלטעון לעונש מאסר. זאת, משום שהנאשם כבר מיוצג, ותכלית הסעיף להבטיח ייצוג כבר מתקיימת.

ראה עפ"ג (מחוזי ירושלים) 2072-11-10 עתאלי אוריאל נ' היועמ"ש לאגף מס הכנסה שם נקבע:
"במישור הפורמאלי, צודקים באי-כוח המערער בטענתם, כי הוראת סעיף 15 א (א)(1) לחסד"פ מחייבת את התובע למסור הודעה לבית המשפט על אפשרות שיבקש ממנו להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל במועד הגשת כתב האישום, או במועד אחר לפני תחילת המשפט. הדברים מעוגנים הן בלשון החוק והן בהנחיית פרקליט המדינה מס' 3.13 מיום 3/6/07, שכותרתה "חובת תובע להודיע על כוונה לעתור לעונש מאסר בפועל". הנחיה זו נועדה ליישם את הוראת הסעיפים 15 א ו-15 ב לחסד"פ, כפי שתוקנו בתיקון 49 לחסד"פ שהתקבל בכנסת ביום 19/7/06. על פי סעיף 8 להנחיה הנ"ל, בכתבי אישום שהוגשו לבית המשפט לגביהם סבור התובע לאחר בחינת הנתונים הרלבנטיים בתיק, שיש אפשרות שיבקש הטלת עונש מאסר בפועל, תכלול הודעה כדלקמן: "בהתאם לס' 15 ו-15 א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 מודיעה המאשימה כי ישנה אפשרות שהתביעה תעתור למאסר בפועל". זאת למעט במקרים שבהם סבר התובע רק במועד מאוחר יותר שראוי לדרוש מאסר בפועל, שאז יודיע על כך בהזדמנות הראשונה.

האומנם אי ההקפדה על ההוראה, או הודעה מאוחרת, שאיננה מגלה נסיבות חדשות שנתגלו לאחר הגשת כתב האישום או טעמים אחרים המצדיקים זאת, יוצרת השתק מבחינת התביעה לדרוש עונש מאסר בפועל לגבי נאשם מיוצג? דעתי היא, כי התשובה לכך היא בשלילה והיא טמונה בתכליתו של תיקון ס' 49. תכליתו של התיקון הייתה לקבוע, כי בית משפט לא יטיל עונש של מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג. הדבר בא לידי ביטוי בסעיף המרכזי של התיקון, סעיף 15 ב, לפיו: "לא יטיל בית המשפט עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג..." ראו גם דברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 46), (איסור הטלת עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג), התשס"ו - 2005, (הצ"ח 98, מיום 1/11/05, בעמ' 10). הדבר גם הוסבר, בדיון בקריאה השניה והשלשית של הצעת החוק, על ידי יו"ר ועדת החוקה בכנסת ה-17, חבר הכנסת הפרופ' בן ששון: "כוונת התיקון היא לחייב מינויו של סניגור במקרים שבהם יש חשש או יש סיכוי שנאשם יגזר דינו למאסר. הדבר משמעותי וחשוב, משום שאם מתנהל דיון מתוך חוסר ערנות לכך שבשלב מסוים אדם יאבד את חירותו וישב בבית סוהר - הדיון הזה צריך להתנהל מתוך הגנה מרבית. לכן סברו המציעים שתיקון שכזה צריך להיעשות, וסניגור חייב לעמוד לצדו של נאשם כבר בשלבים המוקדמים או ברגע שהסתבר שאכן עתיד או עשוי להיגזר מאסר על נאשם". (ראו דבריו בישיבת הכנסת מיום 19/6/06, שבה אושר התיקון).

מן הטעם האמור, החובה האופרטיבית המוטלת על בית המשפט בסעיף 15 א (ג) בעקבות קבלת הודעת התובע, הינה למנות לנאשם שאינו מיוצג, סניגור מטעם הסנגוריה הציבורית. מסיבה זו גם נקבע כי הודעת התובע לפי סעיף 15 א (א)(1) תימסר, בנוסף לבית המשפט, הן לנאשם והן לסנגוריה הציבורית. מכל האמור ניתן ללמוד, כי תכלית הסעיפים 15 א ו-15 ב, כפי שתוקנו בתיקון מס' 49, הינה להבטיח שלא יוטל עונש מאסר על נאשם בלתי מיוצג וכי הייצוג יתפרש על כל השלבים הקריטיים של ההליך. כדי להבטיח תכלית זו, ורק למטרה זו, נקבעה חובת התובע למסור הודעה על האפשרות שיבקש הטלת עונש מאסר בפועל, עד לתחילת המשפט ובמקרים חריגים בשלב מאוחר יותר. פשיטא, שלא ניתן ללמוד מן האמור, כי נאשם שהיה מיוצג כבר מתחילת ההליך בידי סניגור מטעמו, זכאי להסתמך על אי מתן ההודעה במועד כעל נימוק החוסם בקשה בשלב מאוחר יותר מצד התביעה להטלת עונש מאסר בפועל."

יוצא כי אי-הודעת התביעה על כוונתה לעתור לעונש מאסר בפועל בתחילת ההליך אינה שוללת ממנה את האפשרות לעשות זאת בהמשך, במיוחד כאשר הנאשם מיוצג. תכלית סעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי היא בעיקרה להבטיח ייצוג משפטי לנאשם שאינו מיוצג, ועל כן, במקרה של נאשם מיוצג, הפגיעה בזכות להליך הוגן כתוצאה מהודעה מאוחרת נחשבת לנדירה.

ומן הכלל אל הפרט -

במקרה זה, היה הנאשם מיוצג על ידי עורכת דינו משלב ההקראה, ולכל אורך ההליך המשפטי, דרך כפירתו באישום שיוחס לו, ניהול ההוכחות, ושלב הטיעונים לעונש.

כתב האישום אותו הגישה המדינה במקור כנגד הנאשם, כולל כיתוב מודפס מפורש לפיו:

"במידה ותורשע בדיון, הנך צפוי לעונש קבוע בחוק בסעיף 62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) (להלן: בפקודה) או לכל עונש הקבוע בפקודה: סעיפים 40-35, 44א, 57ג, הכל בהתאם לנסיבות"

אני מסכים כי המדובר בכיתוב קבוע המופיע על כל דוח תנועה המהווה "הזמנה לדיון" עבור נאשם, וספק אם ניתן לראות בכיתוב זה הודעה בלעדית של התביעה על כוונתה לעתור לעונש מאסר, אך כאשר בפרשה זו, לאחר שהורשע הנאשם, התברר במהלך ניהול ההוכחות כי בריחתו מהשוטרים כללה גם פתיחת מחסום דוקרנים כדי לעצור אותו על ידי צוות שוטרים אחר, ולאחר שהתברר כי עצירת הנאשם הייתה רק לאחר שגלגלי רכבו נוקבו ע"י אותו מחסום, יהיה זה אך סביר כי המדינה תודיע מיד עם פתיחת ההליך הטיעונים לעונש כי בכוונתה לעתור לעונש מאסר ולכן גם יש לשלוח את הנאשם (שהיה קטין ביום ביצוע העבירות) לקבלת תסקיר.

הודעת המדינה בשלב זה של התיק על כוונתה לעתור לעונש מאסר, לא יצרה כל עיוות דין לנאשם שהיה כאמור מיוצג לכל אורך ההליך באופן מקצועי, ואין אני סבור כי הודעה זו של המדינה יצרה כל הפתעה לנאשם לאור מדיניות הענישה העקבית של המדינה בתיקים בהם קיים שילוב של מהירות גבוהה לצד אי ציות לאות שוטר במדים לצורך הימלטות מהמקום.

הצגת הדברים על ידי ההגנה, כאילו כל הגנת הנאשם הייתה מתנהלת אחרת לו ידע על כוונת המדינה לעתור למאסר, אינה משקפת את המציאות בעיני, ולא מצאתי כי בהודעת המדינה על כוונתה לעתור למאסר בתחילת הטיעונים לעונש יש משום חריגה מהוראות החוק.

אני קובע כי המדינה רשאית בהחלט לעתור לעונש מאסר בפרשה זו, ובית המשפט חופשי לחלוטין להחליט על ענישה כזו לו אגיע למסקנה שזו מוצדקת בנסיבות.

קביעת מתחם העונש הראוי -

בהתאם לעובדות כתב האישום נהג הנאשם רכב במהירות של 171 קמ"ש מקום בו המהירות המכסימאלית המותרת היא 100 קמ"ש.

לאחר שנמדד הנאשם באמצעות ממל"ז, סימן לו השוטר האוכף, שלבש בגד זוהר, עם פנס לעצור, אך הנאשם המשיך בנסיעתו.

עד כאן בקצרה העובדות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, ולו היה מודה ולוקח אחריות לגבי עובדות אלה, הייתה מתקשה מאד המדינה להראות את מלוא התמונה הראייתית שהתבררה במהלך ניהול ההוכחות בפני (שכן הנאשם בחר לכפור בכל עובדות כתב האישום ובכלל זה בעצם נהיגתו ברכב).

לאחר שנוהל התיק, התברר כי לאחר לזירת הנאשם עם מכשיר הלייזר, הוא לא עצר את רכבו בניגוד להוראת שוטר שסימן לו לעצור, והחל להתנהל אחריו מרדף רכוב עם ניידת משטרה, כאשר שוטרי הניידת הרודפת, קוראים לעזרת שוטרי מג"ב שהיו בהמשך הדרך, ובעזרתם נפתח לטובת עצירת הנאשם מחסום דוקרנים על הכביש. גם כאן לא ציית הנאשם לאות שהורו לו שוטרי המחסום לעצור, ורק מעבר שלו על מחסום הדוקרנים בנתיב השמאלי של הכביש הוביל לפיצוץ צמיגיו ולעצירת רכבו.

בנסיבות לעיל, מתחם הענישה שיקבע להלן, לא יהיה רק ביחס לעובדות כתב האישום הצר, אלא ביחס להתנהגות הכללית של הנאשם באירוע המתואר בעובדות כתב האישום, יחד עם התיאור העובדתי שהוכח בפני עת נשמעו ההוכחות בפרשה זו.

כפי שטענה המדינה בטיעוניה לעונש, פגע הנאשם קשות בהתנהגותו בערך המוגן של שלום הציבור וזכותו לנוע בדרכים בביטחון ובלי שנהגים מסוכנים יסכנו את חייו.

נהיגה במהירות של 171 קמ"ש במקום בו מותרת מהירות מכסימאלית של 100 קמ"ש, לצד הימלטות משוטרים, היא התנהגות מסכנת חיים המצדיקה קביעת מתחם ענישה שיש בו גם רכיב של מאסר בפועל.

ער אני להערוך ההגנה ביחס לפסיקה שהציגה המדינה, שם נקבעו מתחמים מחמירים כאשר נהגי הרכבים היו גם בלתי מורשים לנהיגה, וצודקת ב"כ הנאשם כי אין זה צודק לייחס לנאשם זה מתחם זהה שכן הוא מורשה לנהיגה ולא היה תחת כל פסילה של רישיון עת נהג כמתואר לעיל ברכב.

יחד עם זאת, מתחם הענישה צריך לענות על עקרון ההלימה הקבוע בחוק, ולייצר בסופו של יום מנעד ענישה שישקף את התנהגות הנאשם ואת העבירות שיחסו לו בנסיבות ביצוען במקרה ספציפי.

אני מסכים עם ב"כ הנאשם כי המהירות בה נהג הנאשם אינה נכנסת לגדר "מהירות קצה" כפי שהגדיר בית המשפט העליון בפרשת אבו קוידר (ראה: רע"פ 5250/12 מחמד אבו גוידר נגד מדינת ישראל שם קבע בית המשפט העליון ביחס לנהיגה במהירות גבוהה במיוחד את הדברים הבאים:

"נהיגתו במהירות של 195 קמ"ש (מהירות "קצה" בגימטריא) מלמדת על טרורף הדעת. ישוב הדעת יבוא לו, למבקש, יש לקוות, במהלך ישיבה של 4 חודשים מאחורי סורג ובריח. אין זו דרך השגרה, להורות על כליאתם של עברייני תעבורה, כשבפועל לא נגרם נזק לרכוש ולא פגיעה בגוף, אבל בכגון דא עלינו להקדים תרופה למכה. המהירות, הסכנה, העבר התעבורתי, אי-לקיחת האחריות, מחייבים ענישה משולבת וקשה, בדיוק כזו שננקטה כלפי המבקש: כליאה ושלילת רישיון נהיגה.").

הנאשם אמנם חרג משמעותית מרף המהירות המותר במקום, אך חריגת המהירות שלו, אינה דומה בחומרתה לפרשת אבוקוידר לעיל.

עוד צודקת ב"כ הנאשם, כי המדינה לא ייחסה לנאשם עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, וגם לא עבירה של נהיגה פוזתת.

בסופו של יום יוחסה לנאשם (במקור) עבירה על תקנה 23(א)(2) בתקנות התעבורה שהיא אי ציות לאות שוטר (עבירה במדרג חומרה נמוך ביחס לאופציות שהיו נתונות למדינה במקרה זה), ובהינתן שלא מדובר אף בעבירת תוספת שנייה המחייבת פסילת רישיון, יהיה זה הגון להתחיל את מתחם הענישה המשולב לשתי העבירות ברכיב של מאסר מותנה כאשר חלקו העליון של המתחם יגיע ל- 8 חודשי מאסר (אותם ניתן לרצות בע"ש).

בכל הקשור לרכיב הפסילה בפועל, ובהינתן שילוב העבירות לצורך קביעת המתחם (שכן המדובר באותה ההתנהגות ובאותו האירוע), ובהתחשב בחריגת הנאשם מברירת המשפט בעבירת המהירות (עד 150 קמ"ש במקום בו נהג המדובר בעבירת קנס), ובהינתן שהימלטות הנאשם מהשוטרים הייתה כאשר היה רכב בודד על הכביש (לפי עדות השוטרים עצמם) כך שלא נגרמה סכנה לרכבים אחרים עת נמלט, אני סבור כי מנעד ענישה שנע בין 6 חודשי פסילה ועד 24 חודשי פסילה, ישקף את מתחם העונש הראוי לשילוב העבירות שביצע הנאשם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשם לא הודה במיוחס לו ולא לקח כל אחריות בשום שלב.

לא ניתן לקחת לזכות הנאשם הפנמה של חומרת העבירות אותן ביצע.

אין לנאשם כל עבר פלילי, ומבחינה תעבורתית לא התייחסה המדינה לכל עבר תעבורתי הפועל לחובת הנאשם, אף שמתסקיר שירות המבחן וטיעוני ההגנה דווקא עולה כי לחובת הנאשם עבירה של נהיגה ללא מלווה בגינה נפסל רישיונו.

מאחר והמדינה לא הגישה עבר תעבורתי, לא אתן כל משקל להרשעה כזו או אחרת שלא הוגשה ומבחינת בית המשפט יש להתייחס לנאשם כנעדר כל עבר שיכול לפעול לחובתו.

תסקיר שירות המבחן אינו ממליץ על ענישה בעלת אופי שיקומי.

לשיטת שירות המבחן לא מדובר במי שהפנים את חומרת העבירות שביצע ויש הצדקה לענישה מוחשית.

מאחר והנאשם לא היה סבור כי הוא זקוק לפעילות שיקומית, לא בא שירות המבחן בכל המלצה לקיים עם הנאשם פעילות שיכולה הייתה לסייע בשיקומו.

אני סבור כי תסקיר שירות המבחן אינו פועל לטובת הנאשם, ויש לראות בהמלצת שירות המבחן משום הצדקה להחמרת ענישת הנאשם.

משקל רב יש לתת לגילו של הנאשם בפרשה זו, שכן אין מחלוקת כי עת ביצע הנאשם את העבירות הוא היה קטין.

בהתאם לחוק, ומאחר והנאשם היה מורשה לנהיגה עת בוצעו על ידו העבירות, ואף שהיה קטין עת בוצעו על ידו, נתונה הסמכות לשפוט את הנאשם לבית המשפט ה"רגיל" השופט מדי יום בגירים, שכן הסמכות לשפוט את הנאשם כקטין נשללה מבית המשפט לנוער מרגע שהפך מורשה לנהיגה.

יחד עם זאת, צודקת ב"כ הנאשם, כי אין זה נכון או ראוי משפטית שלא לתת משקל לגילו של הנאשם עת בוצעה העבירה על ידו, על רקע היותו קטין נורמטיבי לחלוטין עם נסיבות חיים מורכבות מאד (כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר).

אני סבור כי שליחתו של קטין נורמטיבי, לאחר ביצוע עבירה ראשונה, אל מאחורי סורג ובריח ללא ענישה מותנית ברקע שהיא בת הפעלה, היא החלטה מרחיקת לכת, גם כאשר הנאשם היום כבר בן 20, וגם כאשר לא לקח אחריות במקרה זה.

אני סבור כי נכון יהיה לתת משקל רב להרחקת הנאשם מיכולת נהיגה, על פני עמדת המדינה שביקשה לשלוח את הנאשם לריצוי מאסר.

עונש המאסר עשוי להיות בהחלט ראוי ביחס להתנהגויות דומות להתנהגות הנאשם במקרה זה, אך כאשר המדובר בקטין עת בוצעו העבירות, ללא כל עבר פלילי, מורשה לנהיגה, ללא עבר תעבורתי, יהיה זה נכון בעיני לשלול את רישיונו לתקופה ארוכה, אך להימנע בהרשעתו הראשונה משליחתו למאסר.

אני סבור כי ברכיב המאסר נכון יהיה לגזור על הנאשם עונש של מאסר מותנה, אך ברכיב הפסילה וכדי לאזן החלטה חריגה זו, אני מחליט כי רישיון הנהיגה של הנאשם יפסל למשך שנה וחצי, מה שיחייב אותו לעבור מחדש גם את כל מבחני הרישוי לאחר סיום ריצוי ענישתו.

אני ער לעובדה כי הנאשם מפרנס יחיד של משפחתו מנהיגת משאית, וכי משפחתו המורחבת כולל אחיו הקטנים נשענת על רישיון זה לצורך פרנסה.

יחד עם זאת, באיזון הראוי שסקרתי לעיל, אין מנוס לאור התנהגות הנאשם במקרה זה מענישה המרחיקה אותו מיכולת נהיגה לתקופה ארוכה, שכן ללא רכיב של מאסר, עקרון ההלימה מחייב איזון של החלטה זו בהרחקה מהכביש לתקופה ארוכה.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

את התשלום ניתן יהיה לשלם כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/גזר הדין.

לידיעתך, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם להחלטה/גזר הדין שנקבע ובהתאם לתשלומים שקבע בית המשפט.

עליך לשלם את חוב הקנס/ הפיצוי/ ההוצאות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות"
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 35592****-***
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

לידיעתך: בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב. למידע נוסף ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר 35592* או בטל" מספר 35592****-***.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 18 חודשים. רישיון הנהיגה יופקד תוך 90 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן יחשב הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה על תקנה 54(א) בתקנות התעבורה ביחס לחריגה של 60 קמ"ש מעל למהירות המותרת, או עבירה על תקנה 23(א)(1) או (2) בתקנות התעבורה והכל תוך 3 שנים מהיום.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, י"ד אלול תשפ"ה, 07 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.